

ne izlazi iz postavki idealizma, a ne Kjerkegor kako to oni koji ne prave razliku između Kjerkegora i pseudonima i likova često tumače.

Ekstatički diskurs osobe A vidimo nastoji da utvrdi razliku između anarhičkog i idealnog početaka. Čineći to on ukazuje na nešto što je potisnuto unutar idealističkih tekstova: on ukazuje na ono što je beskonačno u stvarnosti, što se opire uvršćavanju u projekat, što prekida teleologiju. Naravno ovo nije ništa drugo do fenomen rođenja i smrti. Kako A kaže: „niko ne pita nekog kada želi da dođe, niko ne pita nekog kada želi da ode“. Rečju, osoba A ukazuje na to da rođenje i smrt, zahtevaju mišljenje polazeći od nepredstavljivog počela, da kao fenomeni koji pripadaju i temeljno određuju egzistenciju moraju biti mišljeni radikalno drugačije nego što stoji u idealističkim tekstovima.

U poglavlju pod naslovom “Plodored” unutar *Ili ili* osoba A nastavlja svoje analize odnosa vremenitosti i samosvesti. Centalni fenomen o kojem ovde A meditira jeste dosada. Dosada je ovde fenomen putem kojeg se može uspostaviti između ostalog i mogućnost razmatranja metafizičkog problema negacije. Dosada je kako kaže osoba A „u najvišem stepenu odbijajuća sila koja se uvek nalazi u negativnom“. Ali i više od ovoga, u dosadi biće u celini, bića kao ništa, jeste raskriveno u svojoj ponornoj razlici spram bića. Naime, A kaže sledeće: „Dosada počiva na ničemu koje je prožima čitavo postojanje“. U pogledu na prethodno rečeno esej pod naslovom “Plodored” predstavlja raspravu o ontološkoj diferencij i početku filozofije.

Unutar Plodoreda Aov estetizam postaje očigledan. Sama odluka da pristupi dosadi ne samo unutar problematike negacije već kao „koren svog zla“ kako on kaže, izdaje interes jednog estete. Naravno ovaj deo *Ili ili* ne treba razumeti kao nakakvu ekstravagantnost estete. Naprotiv, osoba A artikuliše ozbiljnu temu: on kao esteta misli predstavavnu svest na njenon granici. Ono što je na delu ovde